

**Bref ifrån Alingsås,
skrifwet Gregorii dag
1760. =Anon=.**
Götheborg, trykt h...

Nyrén, Carl,

1700-1829 81 A Br.

National Library
of Sweden

NYREN, Carl   EX. A

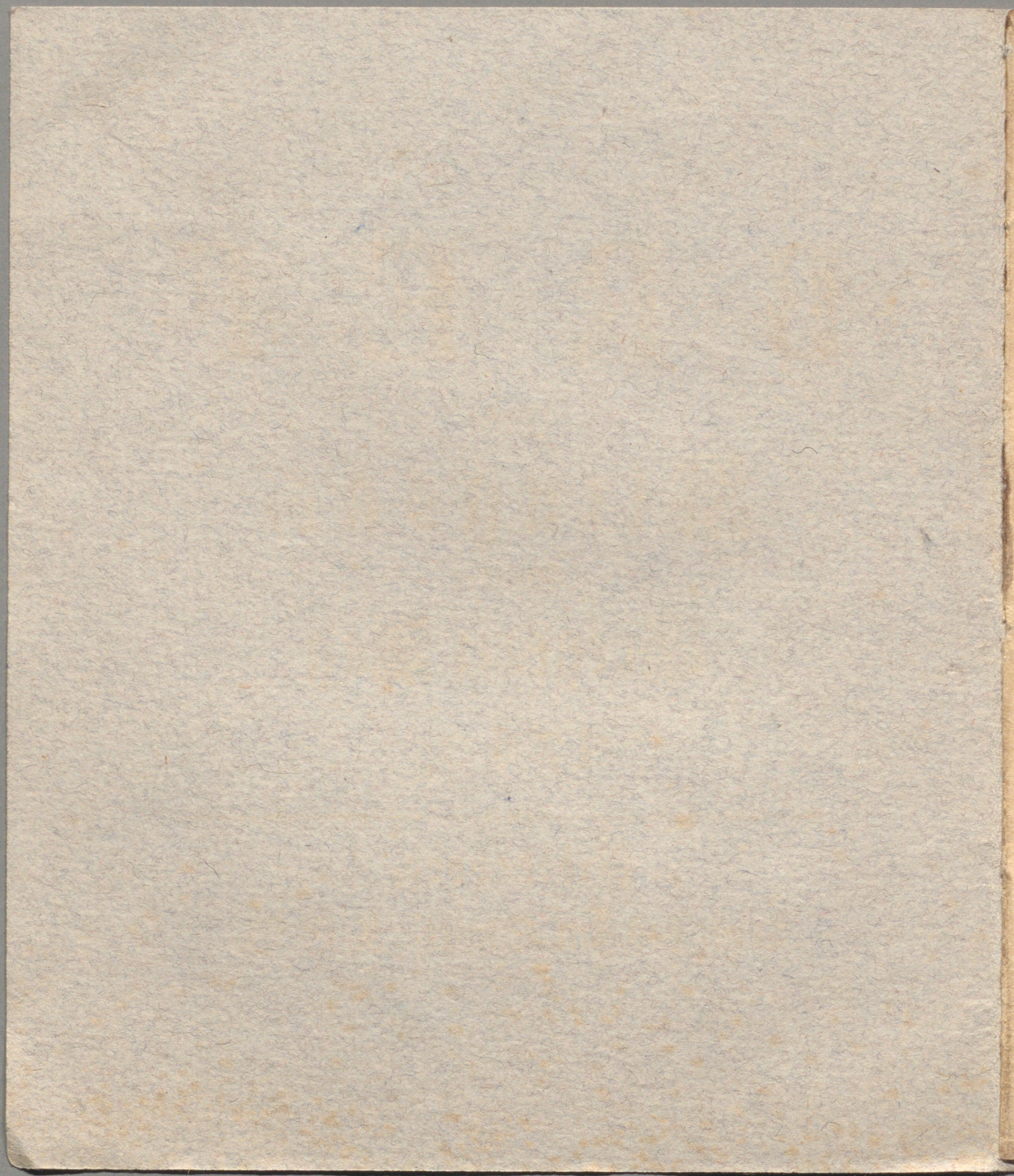
lett. br.

(Br)

o

Bref från Alingsås...

Gotheborg
1760

NYRÉN, Carl

Vite. Sv.

(22)

1700-1829

Ex.A

16

B R E V

Från

Alingsås,

Skrifvet

Gregorii Dag

1760.

Sötheborg, 12

Fykt hos Jm. Smitt, K. G. B.

*En utgåva tryckt i Kungälv
Larsen & Söderström 1880*

från den kungl. Bibliotek

Multum Reverende Frimurare-Bror,
 Hvars sällhet efter min önskan groo:
 Plus Reverende Herr Brestfar och Man,
 Som både messa och prädika kan:
 Plurimum Reverende Herr Lector,
 Så fåck en Poëta, som Kämpe war Hector:
 Clarissime Magister, bör ingen förgåta,
 Fast namnet ger hwarken dricka eller åta.
 Witbekante Magasinus-Intendent,
 Vel rectius, våra nöjens Præsident:
 Och för at säga, hwad ännu är wärre,
 Gunstige Förman, och förste Klubbherre.

Om jag har drögt med min complimang,
 Så har jag warat på de sjukas rang.
 Låt mig remonstrera hela saken,
 Medan Salig Gubben hos mig är waken.

Ty om Han somna fick,
 Wist denna Epistola förlorad gif,
 Som skal blifwa så ganska erudita,
 Att hon kan ristas i marmor och krita.

I welen, i hwad före jag kom til Göttheborg,
 Och hur jag där lefde förbrutan sorg,
 I hela dagar tre och nästan fyra,
 Som, sanningen at säga, woro något yra,
 Helst då jag på klippan tog en tår,
 Där hwar en människja god sågnad får.

Samt hellsade sedan på Riksfens Ständer /
Som nu skola wandra til främmande länder.

GUd gifwe dem locka til sin abitum.

Och rikedomar wid reditum !

Jag tror ej, at Riksdagen kommer til korta,

För det Riksfens Ständer äro borta.

Jag har ock wid Riksdagen intet at göra,

Doch önskar, at goda tidender så höra,

Och at han må blifwa både kort och god,

Så får hwar redlig Swenssk godt mod.

Men hur kommer jag, at om Riksdag orera?

Det war om et skepp, jag borde parlera.

Jag kunde ock tala om porcellin,

Om Thee, Chocolate, om Bounch och Win,

Om Silke, Sidentyg och mycket annat,

Som mången af hjertat wil hafwa förbannat.

Jag gjorde det ock, om ej caussa wor,

Ut Riket därmed skal sättas i flor;

Jag menar doch ej sorgeslor på slute,

När det med alt wårt silfwer är ute,

Då wi hafwe granlåt och söndriga skälle,

I wåre redbare penningars ställe.

Så klagar den, som icke förstår,

Huru det med Ost-Indiska handlen tillgår,

Och hur det kommer, at femti tunnor gull

Ej funnat slå Wexel-coursen omfull,

Eller til några procent förnedra,

Och således Riket gagna och hedra.

Men hwad har jag med Rikets intresse,

Som knapt kommet i mit eget esse?

Heldre jag språkar om Literatur,

Eller om någon Manufactur,

Eller om Får, om Getter och Bockar,

Uf hwilka man ull och kamelegarn plåskar.

Heldre jag trallar om Gåf och Höns,
 Om Grannas Brita och wallgoßen Jöns,
 Heldre jag skrifer om stenar och tråd;
 Då har jag et ord uti laget med.
 Jag bör ej glöma Musflor och Insecter,
 I hwilka man gjort så stora upptäcker.
 Men helst sjunger jag om åkrar och ångar,
 Hur man af dem winner främmande pångar:
 Och skal ej med fortspel af mångbanda slag,
 Blifwa en tjuf af GUDs heliga dag.
 Doch intet af detta mit ämne må blifwa,
 Då jag med Salig Gubbens hjelp wil skrifwa,
 Hur som mit sinne något ågroierat,
 Sen jag Er stad sist abandonnerat,
 Där nöje wankade i hwart annat hus,
 Med lagom complimenter och frus.
 Ej under om sinnet litet kan sjukna,
 Då ögonen af tårar mjukna;
 Och man skal skiljas wid mången god wån,
 Som slickar och slickas om truten igen.
 Men huru jag waret en valerudinarius,
 Där om wil jag blifwa Er referendarius.
 Iwi den förtret, at jag lade min dorsum
 På klippan, och blef ej snar retrorsum.
 Då kunde jag åfat med släda i galopp,
 Förest efter skjuts, och sen efter min snopp,
 Som är en trasware så geswint och snäll,
 Ut han kan springa fyra mil på en qwäll.
 Men det som frögar människans hjerta,
 Och sällskapet, spädde mig ingen smärta,
 Då twänne dagar af Mars månads lö
 Bortfrätte och smälte fots djupan snö.
 Förutan wagn och Rid-equipage,
 Så när fick jag gå med mit bagage,

Om jag icke fått hjerwagnen hyra;
 Som commode nu rymde fyra.
 Swar enda minut som en blyxt förswan;
 Tills wi uti Dwiberg lände an;
 Här lofades et flastfoder med hast,
 Här runkades tappen, som söga satt fast,
 Men denne glädjen warade ej länge,
 Wäre wänner foro, och wi ginge til sänge:
 Allsammans har hittils gåt tämligen braf;
 Men andra dagen gick påfligen af.
 Jag måtte då sitta på en fyrstotad skuta,
 Med krotota ben, och hufwudet luta.
 Här fans hwarcken kofnä, eller hala-krokar;
 Wi rede til Sahall, som eländige slokar.
 Fast lären nu wärkte af equitation,
 Fans dock ingen annan resedon.
 Jag måst åter på en eländig märe;
 Os wistes en gentwäg öfwer sjöar och lärr;
 Men solen baddade, och blåsten war stark;
 Hastigt uplentes den tilfusenä mark.
 Watnet från högderna strömma med forß,
 Jag håpnade och gjorde för mig forß,
 Då watnet stod högt uppå märren,
 Och wi wore på de bedräglige färren.
 Giff på hur det lyftas! det war ingen dröm:
 Både jag och märren föll i en ström;
 När watnet nu öfwer bronnen stod,
 Tro fritt at här behöfdes mod.
 Wi sprallade båage hwar på sit wis,
 Ett komma på höllfastan is.
 Här flöto is-buntar ganska stora,
 Och här war mist periculum in mora.
 Tro fritt det war ej lappert,
 Fast jag nu skämtar, sen faran är förbi.

Under det jag blef genom blötter,
Arbetade jag mig ganska trötter,
Och sedan jag foten ur stegbyglen fick,
Jag, GUD lof! ostadd på det fasta gick.
Men märren hon låg där som et nöd,
Ibland hon plumpsa, ibland hon stöt,
Hon kunde ej komma öfwer isbrynnen opp,
Churu jag drog den obåfliga kropp.
Hon stötte sig både blodig och blå,
Och knapt ur stället orkade gå,
När hon då ändtlig ur faran slapp.
All ting blef blött som en syltelapp,
Skia, kapsäck, böcker och commissioner,
Förutan några Fruntimers doner.
Dock tänkte jag, om jag hem kan orka,
Så lärer alt detta låta sig torka.
Det rann nu eländigt ur hwar rynka,
Alt Cameraten mände mig ynka.
Och fast jag ej i favor är blödig,
Så war dock hjälpen ganska nödig,
Den jag dock swärligen kunde nå,
Emedan han ej dristade til mig gå.
Jag wät och slastig til Kilanda gick,
Blef där wäl skött och bragt uti skick,
Där fick jag fatt på min snålfotade snopp,
Med hwilken jag kuskade i tras och galopp,
Öfwer sjöar til Allingsås,
Där jag nu börjat wedersås,
Från någon matthet i mina lemmar,
Som, fast jag aldrig med mig flemmar,
Eftwål, med förkylningen smuget sig in,
Och något orsat både kropp och sinn.
Nu skal GUDs godhet af mig cantari,
Alt han ej lät mig suffocari.

Efter

* * * * *

Efter en så widlyftig harangue
 Kommer jag åter på min complimang,
 Som är, at betyga min tackfågelse,
 För fågnad och god umgängelse.
 Men at den wårdelig betyga,
 Borde jag til Barnassen upfoga,
 Där Pegasus torde mig wäl bida,
 Sedan jag lärt så wackeret at rida.
 Men hwad behöfwes så höga frumsprång,
 Som göra tackfågelsen altför lång?
 Wäst jag tackar rätt och slätt,
 För Eder artighet på mång sätt,
 För godt ingenium i Magasinet,
 För Caffe och watten i Brännewinet.

Ytterst och innan detta får slut,
 Beder jag om en ödmjuk Salut,
 Så til Frun, som den wackra Mamsellen,
 Hwiken war ute den rolige qwällen,
 Då jag skulle stiffta en Copulation
 Mellan två lifa Aftenskapshjon.
 Men wore jag S - - S skullen finna,
 At ingen annan skul bli min qwinna.
 Nå helsa dem Bägge med en kärlek så ren,
 Från Er tres humble serviteur Nyren.

Såsom Postscriptum jag nämna må,
 At när kläcka åtta månde slå,
 Blef et nyfödt barn, som war en gosse,
 Och swept i en starfwig tiggare pose,
 Ut i Herr Alströmers förstuswa fastat,
 Af en person, som strax bortkastat,
 Utan at namnet på barnet skrifwa,
 Eller det minsta viaticum gifwa.
 Barnet, som är både wackeret och qwift,

Och tyckes ej vara fem dagar antiqt,
Det lades i släder och i en annars famn,
Och Christnas i dag med Gregorii namn,
Och fast härom är mycket sladder,
Så står jag likväl åt barnet sadder.
Mången skulle, sig til stor mohn,
Onska at hafwa så wacker en Son.
Men fast det är likt mig på armar och ben,
Så får det dock aldrig Far i N--
Men genom staden har struket et stödder,
Af hwilket gosen stal vara födder.
Fiscalen har redan börjat mjölka,
Med hopp at mjölken stal modren tolka.
Men at detta prof är ej altid bewis,
Det vittnar en salig Härleman så wis.
Imedlertid löses i hwar kyrka,
Jag bdr ock mycket på den saken yrka,
At barnet åtminstone måtte få Mor:
Ty Fadren må vara liten eller stor,
Så tänker jag på den ddren klappa,
Där alle Frimurare kallas Bappa.
Innu et Postscriptum! i Trägårdshagen
Insmög en råf samme föremiddagen.
Hagen ligger midt uti staden,
Omgifwen på två sidor af huseraden,
Och stängd på de 2 med höga bråde plank.
Det är et mirakel, at en råf dit inslank,
Men tro mig, detta odjuret fula,
Tieck där sin bane af en blyfula.

Nyrén

Epigramme öfwer dessa Händelser.

Man ser at odjur fällas nid,
Och människjor i deras ställe dka.
Mån ej wårt Manhem wil besökas
Af en Saturnist gyldne tid?

